

การพัฒนาสมรรถนะแห่งตนในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้น และการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

The Development of Child Care Teacher's Self-efficacy in Pediatric First-aid and Basic Life Support Skills in Child Development Center

ศศิธร คำมี วรณวิการ์ ไกล้า* ปิยธรณ์ เร่งเร็ว ฉัตรสุตา มาทา วิไลวรรณ กลิ่นถาวร

Sasithorn Kummee Wanwika Jaikla* Piyathorn Rengrew Chatsuda Mata Wilaiwan Klintavorn

มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ลำปาง ประเทศไทย 52000

Lampang Rajabhat University, Lampang, Thailand, 52000

บทคัดย่อ

การวิจัยกึ่งทดลองแบบสองกลุ่มเปรียบเทียบวัดผลก่อนและหลังการทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนต่อความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 34 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงตามเกณฑ์คัดเลือก แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองกลุ่มละ 17 คน เครื่องมือรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน ค่าดัชนีความตรงของเนื้อหา เท่ากับ 0.8-1.0

ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) 2) กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ดังนั้นควรนำโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนไปใช้ในการเพิ่มพูนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กต่อไป

คำสำคัญ : สมรรถนะแห่งตน, การปฐมพยาบาลเบื้องต้น, การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน, ครูผู้ดูแลเด็ก, ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

Abstract

This quasi-experimental research was conducted through a two-group pretest-posttest design aimed to investigate the effect of self-efficacy enhancement program on knowledge, perceived self-efficacy and pediatric first-aid & basic life support (FA & BLS) skills among child care teachers. A total of 34 child care teachers were selected through purposive sampling based on inclusion criteria, divided into control and experimental groups of 17 participants each. The research instruments consisted of questionnaires on knowledge, perceived self-efficacy and the skill observation checklist for pediatric FA & BLS. The content validity index of the instruments were 0.8-1.0.

*Corresponding author E-mail: wanwika@g.lpru.ac.th

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากกองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม

วันที่รับ (received) 6 เม.ย. 2568 วันที่แก้ไขเสร็จ (revised) 26 พ.ค. 2568 วันที่ตอบรับ (accepted) 10 มิ.ย. 2568

The results revealed that: 1) The experimental group, after receiving the self-efficacy enhancement program, had the statistically significant higher mean score in knowledge, perceived self-efficacy, and pediatric FA & BLS skills compared to the control group. ($p < .001$) 2) After attending the program, the experimental group had the statistically significant higher mean score in knowledge, perceived self-efficacy, and pediatric FA & BLS skills compared to before attending the program. ($p < .001$) Therefore, the self-efficacy enhancement program should be implemented to promote knowledge, perceived self-efficacy and FA & BLS skills in child care teachers.

Keywords: Self-efficacy, First aid, Basic life support, Child care teacher, Child development center

บทนำ

ปัจจุบันการเกิดอุบัติเหตุในเด็กยังคงเป็นปัญหาสำคัญระดับชาติ โดยในช่วงปี พ.ศ. 2558-2562 มีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เสียชีวิตจากการบาดเจ็บรวม 10,524 คน เฉลี่ยปีละ 2,105 คน หรือวันละ 6 คน โดยสาเหตุการเสียชีวิตจากการบาดเจ็บในเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ใน 5 อันดับแรก ได้แก่ อุบัติเหตุทางถนน การจมน้ำ อุบัติเหตุที่คุกคามระบบหายใจ การสัมผัสกระแสไฟฟ้า รังสี อุณหภูมิและความดันสุดขีด และการถูกทำร้าย¹ แม้ประเทศไทยจะให้ความสำคัญกับการป้องกันการเกิดอุบัติเหตุและการบาดเจ็บในเด็กอย่างต่อเนื่องแต่ยังไม่สามารถลดอัตราการบาดเจ็บและเสียชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ³ ขณะเดียวกันได้มีการดำเนินงานเชิงรุกผ่านการอบรมการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานแก่ประชาชนในหลายกลุ่มเป้าหมาย^{4,5,6,7,8} อย่างไรก็ตาม มีเพียงการศึกษาส่วนน้อยที่มุ่งเน้นการอบรมให้ความรู้แก่ครู⁹ ทั้งที่ครูโดยเฉพาะครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเป็นบุคลากรสำคัญทางการศึกษาที่ใกล้ชิดและดูแลเด็กปฐมวัยในทุกด้านแทนผู้ปกครอง

ในต่างประเทศมีการศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริมความรู้และทักษะของครูในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานอย่างแพร่หลาย ทั้งรูปแบบการอบรมปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นในครูอนุบาล การส่งเสริมทักษะการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานในกลุ่มที่ปรึกษาด้านสุขภาพในโรงเรียน โดยใช้วิธีบรรยายความรู้ ชมวิดีโอ สาสิต และฝึกทักษะ ซึ่งผลการศึกษาล้วนพบว่าการอบรมมีคะแนนความรู้และทักษะเพิ่มขึ้นหลังเข้าร่วมโปรแกรม^{10,11} ในประเทศไทย การส่งเสริมความรู้และทักษะในการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน นิยมใช้แนวคิดการการรับรู้สมรรถนะแห่งตน^{6,7,8,9,12}

ตามทฤษฎีของ Bandura¹³ ซึ่งเชื่อว่าหากบุคคลรับรู้ถึงความสามารถของตนและคาดหวังผลลัพธ์ในทางบวก เมื่อประสบความสำเร็จจะเกิดความเชื่อมั่นในการกระทำพฤติกรรมนั้น¹⁴ การส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ประกอบด้วย 4 กิจกรรม ได้แก่ 1) การชักจูงด้วยคำพูด 2) การเรียนรู้ผ่านตัวแบบหรือประสบการณ์ 3) การกระทำที่ประสบความสำเร็จด้วยตนเอง และ 4) การกระตุ้นทางอารมณ์ ดังเช่นการศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนของเด็กวัยเรียนต่อความรู้และทักษะในการปฐมพยาบาลและการช่วยชีวิตเบื้องต้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนความรู้และทักษะสูงกว่าก่อนได้รับโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ¹⁵ การศึกษาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถของตนเองในการป้องกันอุบัติเหตุที่บ้านและทักษะการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นของผู้ปกครองเด็กปฐมวัย พบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ การรับรู้ความสามารถตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ¹² และการศึกษาในมารดาเด็กโรคหัวใจพิการแต่กำเนิดพบว่าคะแนนการปฏิบัติการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ⁸ อีกทั้งการศึกษาในครูระดับประถมศึกษา พบว่าหลังเข้าร่วมโปรแกรมการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความรู้และทักษะสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ⁹

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการให้ความรู้และพัฒนาทักษะการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานในครูผู้ดูแลเด็กยังมีจำกัด ในขณะที่เดียวกันแนวปฏิบัติในการช่วยฟื้นคืนชีพเด็กฉบับล่าสุดปี ค.ศ. 2020 มีการปรับเพิ่มผลของการช่วยหายใจในการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน ซึ่งส่งผลให้อัตราการกลับมามีชีวิตเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ¹⁶ ทั้งนี้เด็กเล็กมีลักษณะทางกายวิภาคและสรีรวิทยาที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ การปฐมพยาบาลและ

การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานจึงต้องเหมาะสมกับช่วงวัย และเนื่องจาก
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กมีอัตราส่วนครูผู้ดูแลเด็กต่อจำนวนเด็ก
ในควมดูแลค่อนข้างสูง ส่งผลให้ครูไม่สามารถดูแลเด็กได้
อย่างทั่วถึง² จึงเกิดความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุภายในศูนย์
พัฒนาเด็กเล็กได้บ่อยครั้ง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบ
โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน โดยใช้ทฤษฎีการรับรู้
สมรรถนะแห่งตนของ Bandura³ ร่วมกับการทบทวน โดยจัด
กิจกรรมหลักตามแนวทางที่กล่าวไว้ข้างต้น 4 ด้าน เพื่อส่งเสริม
ให้ครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กมีความรู้ การรับรู้
สมรรถนะแห่งตน และสามารถปฏิบัติทักษะการปฐมพยาบาล
เด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานอย่างถูกต้องต่อไป

วัตถุประสงค์วิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ การรับรู้สมรรถนะ
แห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและ
การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานระหว่างกลุ่มที่ได้รับการส่งเสริม
สมรรถนะแห่งตนกับกลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ การรับรู้สมรรถนะ
แห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและ
การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลองก่อน
และหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน

สมมติฐาน

1. ครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มที่ได้รับการโปรแกรมส่งเสริม
สมรรถนะแห่งตนมีคะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน
และทักษะการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิต
ขั้นพื้นฐานสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนปกติ
2. ครูผู้ดูแลเด็กมีคะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะ
แห่งตน และทักษะการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นเบื้องต้น
และการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริม
สมรรถนะแห่งตนสูงกว่าก่อนได้รับโปรแกรมส่งเสริม
สมรรถนะแห่งตน

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
พัฒนาจากทฤษฎีการรับรู้สมรรถนะแห่งตน¹³ ร่วมกับการ
ทบทวนวรรณกรรม ซึ่งอธิบายว่า การที่บุคคลมีการรับรู้
ความสามารถของตนเองในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งและ
มีความคาดหวังต่อผลลัพธ์ของการกระทำนั้น หากกระทำแล้ว

ประสบความสำเร็จและได้รับผลลัพธ์ตามที่คาดหวัง
จะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในการปฏิบัติพฤติกรรมอย่างถูกต้อง
การส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้น
และการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 4 ด้าน
ได้แก่ 1) การชักจูงด้วยคำพูด เป็นการให้ข้อมูล แนะนำ
และเสริมแรงผ่านการพูด เพื่อสร้างความตระหนักและ
เชื่อมั่นว่าตนเองสามารถเรียนรู้และปฏิบัติทักษะได้ 2) การเรียนรู้
ผ่านตัวแบบหรือประสบการณ์ โดยสังเกตแบบอย่างที่เหมาะสม
ความสำเร็จ เพื่อกกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมคล้ายคลึงกับตัวแบบ
3) การกระทำที่ประสบความสำเร็จด้วยตนเอง เป็นการฝึกฝน
และปฏิบัติซ้ำ ๆ จนเกิดความมั่นใจในความสามารถของตน
และ 4) การกระตุ้นทางอารมณ์ เป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์
ให้กำลังใจ และเสริมแรงเชิงบวก เพื่อลดความวิตกกังวลและ
ส่งเสริมการรับรู้สมรรถนะแห่งตน ซึ่งโปรแกรมดังกล่าวอาจ
ส่งผลให้ความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะของ
ครูผู้ดูแลเด็กดีขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบสองกลุ่ม
เปรียบเทียบ วัดก่อนและหลังการทดลอง

ประชากร คือ ครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
สังกัดเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอเมือง
จังหวัดลำปาง จำนวน 135 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้ดูแลเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
สังกัดเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอเมือง
รวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน พ.ศ. 2567
ใช้วิธีคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงในการเลือกศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
และครูผู้ดูแลเด็กตามคุณสมบัติที่กำหนด เกณฑ์การคัดเลือก
ได้แก่ 1) อายุ 18-60 ปี 2) มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ สามารถ
สื่อสารโดยการฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยได้ 3) ไม่มีความ
พิการหรือทุพพลภาพ 4) ไม่มีโรคประจำตัวที่เป็นอุปสรรค
ในการประเมินทักษะในการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน 5) ยินดีให้
ความร่วมมือในการวิจัยตลอดช่วงระยะเวลาการศึกษา เกณฑ์การ
คัดออก ได้แก่ ไม่สามารถเข้าร่วมโปรแกรมจนครบตามกำหนด
ได้ ขนาดกลุ่มตัวอย่างคำนวณจากตารางประมาณค่าอำนาจ
การวิเคราะห์ทางสถิติ กำหนดให้เป็นการทดสอบทางเดียว
ระดับนัยสำคัญ .05 อำนาจการทดสอบ .80 และค่าขนาด
อิทธิพลของตัวแปร .60¹⁷ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 14 คน
เพื่อป้องกันกลุ่มตัวอย่างยุติการเข้าร่วมวิจัย จึงเพิ่มจำนวนกลุ่ม

ตัวอย่างขึ้นร้อยละ 20 คิดเป็น 6 คน รวม 34 คน แบ่งเป็น
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 17 คน การคัดเลือก
กลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองใช้วิธีการจับคู่
(match-paired) ให้มีลักษณะเหมือนกัน ได้แก่ 1) ระดับ
การศึกษาอยู่ในระดับเดียวกัน 2) ระยะเวลาในการดูแล
เด็กปฐมวัย แตกต่างไม่เกิน 5 ปี แล้วสุ่มเข้ากลุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือในการวิจัยและคุณภาพของเครื่องมือ

1. เครื่องมือในการดำเนินการวิจัย คือ โปรแกรม
ส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนของครูผู้ดูแลเด็ก ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น
ตามทฤษฎีการเรียนรู้สมรรถนะแห่งตน¹³ ร่วมกับการทบทวน
วรรณกรรม ประกอบด้วย

1.1 คู่มือโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน
ของครูผู้ดูแลเด็ก จำนวน 4 วัน ดังนี้

วันที่ 1: กิจกรรมที่ 1 การชักจูงด้วยคำพูด
โดยบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการบาดเจ็บ
ในเด็ก สาเหตุ ผลกระทบ การบาดเจ็บที่พบบ่อยในเด็กและ
การปฐมพยาบาล ได้แก่ เลือดกำเดาไหล บาดแผลไฟไหม้
น้ำร้อนลวก บาดแผลเลือดออก แมลงสัตว์กัดต่อย ภาวะชักเกร็ง
จมน้ำ สำลักสิ่งแปลกปลอม รวมถึงการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน
ในเด็ก ใช้เวลา 5 ชั่วโมง

กิจกรรมที่ 2 การเรียนรู้ผ่านตัวแบบหรือ
ประสบการณ์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างรับชมวิดีโอที่ค้นพร้อมศึกษา
คู่มือการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน
จากนั้นวิทยากรสาธิตทักษะ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

วันที่ 2-3: กิจกรรมที่ 3 การกระทำที่ประสบ
ความสำเร็จด้วยตนเอง โดยแบ่งกลุ่มย่อย กลุ่มละ 8-9 คน
ฝึกทักษะในฐานการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและฐาน
การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างฝึกปฏิบัติทักษะตาม
checklist และสาธิตย้อนกลับ หากปฏิบัติทักษะไม่ถูกต้อง
จะได้รับคำแนะนำทันทีจากอาจารย์ประจำกลุ่ม พร้อม
ส่งเสริมกำลังใจและกระตุ้นอารมณ์เชิงบวกตลอดกิจกรรม
ใช้เวลา 2 วัน วันละ 6 ชั่วโมง

วันที่ 4 : กิจกรรมที่ 4 การกระตุ้นทางอารมณ์
โดยจัดกิจกรรมกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ปัญหา
อุปสรรค และปัจจัยที่ส่งเสริมให้สามารถปฏิบัติได้สำเร็จ
พร้อมทบทวนทักษะการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและ
การช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานอีกครั้ง ใช้เวลา 3 ชั่วโมง

1.2 สื่อการสอน ประกอบด้วยวิดีโอที่ค้น คู่มือ

การปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน หุ่น
จำลองเด็กเล็กที่สามารถกดหน้าอกและช่วยหายใจได้ และ
เครื่องช็อคไฟฟ้าหัวใจแบบอัตโนมัติ (AED)

2. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลของครูผู้ดูแล
เด็ก

2.2 แบบประเมินความรู้ พัฒนาขึ้นจากการ
ทบทวนวรรณกรรม มีจำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วย 1) การ
ปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้น จำนวน 5 ข้อ และ 2) การช่วยชีวิต
ขั้นพื้นฐานในเด็ก จำนวน 5 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบทดสอบ
ปรนัย 4 ตัวเลือก ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน
รวม 10 คะแนน

2.3 แบบประเมินการรับรู้สมรรถนะแห่งตน
พัฒนาขึ้นตามทฤษฎีการเรียนรู้สมรรถนะแห่งตน¹³ ร่วมกับ
การทบทวนวรรณกรรม มีจำนวน 15 ข้อ ลักษณะคำถาม
เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ 0-4 คะแนน
โดยมั่นใจมากที่สุด ได้ 4 คะแนน มั่นใจมาก ได้ 3 คะแนน
ค่อนข้างมั่นใจได้ 2 คะแนน มั่นใจน้อย ได้ 1 คะแนน ไม่มั่นใจ
ได้ 0 คะแนน รวม 60 คะแนน

2.4 แบบประเมินทักษะ พัฒนาขึ้นตามแนวทาง
ของสมาคมโรคหัวใจแห่งประเทศไทยสหรัฐอเมริกา¹⁴ และ
การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะเป็นแบบสังเกต
การปฏิบัติ จำนวน 25 ข้อ โดยกำหนดสถานการณ์จำลอง
ประกอบด้วย 1) ทักษะการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้น จำนวน
5 ข้อ ใน 4 กรณี ได้แก่ เลือดกำเดาไหล บาดแผลเลือดออกมาก
ชักเกร็ง และสำลักสิ่งแปลกปลอม 2) ทักษะการช่วยชีวิต
ขั้นพื้นฐานในเด็ก จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนดสถานการณ์
ให้ครูพบเด็กนอนหมดสติบนพื้น ให้กลุ่มตัวอย่างแสดง
การปฏิบัติเป็นรายบุคคลกับหุ่นจำลองเด็ก ใช้แบบประเมิน
ทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิต
ขั้นพื้นฐาน โดยมีผู้วิจัย 2 คน สังเกตและให้คะแนน หากผล
การให้คะแนนไม่ตรงกันจะตรวจสอบซ้ำด้วยวิดีโอที่บันทึกไว้
และให้คะแนนใหม่ร่วมกัน หากปฏิบัติถูกต้องและครบถ้วน
ได้ 2 คะแนน ปฏิบัติถูกต้องแต่ไม่ครบถ้วน ได้ 1 คะแนน ปฏิบัติ
ไม่ถูกต้องหรือไม่ได้ปฏิบัติ ได้ 0 คะแนน รวม 50 คะแนน

แบบประเมินทั้งหมดผ่านการตรวจสอบความตรง
ของเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 6 ท่าน ประกอบด้วยกุมารแพทย์
1 ท่าน อาจารย์พยาบาลเด็ก 3 ท่าน และพยาบาลเด็ก 2 ท่าน
ได้ค่าดัชนีความตรงของเนื้อหาเท่ากับ 0.8, 1.0 และ 1.0

ตามลำดับ และค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ตรวจสอบ โดยทดลองใช้กับครูผู้ดูแลเด็กที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างโดยไม่ซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 10 คน พบว่าแบบประเมินมีค่าความเชื่อมั่นตามสูตร KR-20 และ Cronbach's alpha coefficient เท่ากับ 0.79, 0.90 และ 0.83 ตามลำดับ

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างการวิจัย

การวิจัยได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรม การวิจัยเกี่ยวกับมนุษย์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครลำปางตามเอกสารรับรองเลขที่ E2567-021 ลงวันที่ 28 มีนาคม พ.ศ. 2567 ผู้วิจัยได้ชี้แจงข้อมูลของการวิจัยแก่กลุ่มตัวอย่างก่อนขอความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย และขอให้กลุ่มตัวอย่างลงนามในเอกสารยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ซึ่งการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ไม่มีผลต่อกลุ่มตัวอย่าง และสามารถยุติการเข้าร่วมวิจัยได้ทุกช่วงเวลาโดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลกับผู้วิจัย จากนั้นดำเนินการรวบรวมข้อมูล โดยข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการวิจัยจะถูกเก็บเป็นความลับและนำเสนอในภาพรวมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เท่านั้น เอกสารข้อมูลการวิจัยถูกจัดเก็บอย่างมิดชิด เป็นระยะเวลา 3 ปี จึงเข้าสู่ขั้นตอนการทำลายเอกสาร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายหลังได้รับการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บข้อมูล และการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างลงนามในแบบฟอร์มแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย ในสัปดาห์แรก กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการประเมินก่อนการทดลองด้วยแบบประเมินความรู้ แบบประเมินการรับรู้สมรรถนะแห่งตน และแบบประเมินทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน สัปดาห์ที่ 2 กลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติในรูปแบบบรรยายและสาธิต และประเมินผลหลังการทดลองทันที ทั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลในกลุ่มควบคุมให้เสร็จสิ้นก่อนเพื่อป้องกันการปนเปื้อนของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนกลุ่มทดลอง ในสัปดาห์ที่ 2 และ 3

ได้รับการจัดกิจกรรมตามโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนเป็นเวลา 4 วัน (ทุกวันเสาร์และอาทิตย์) ภายหลังเสร็จสิ้นการเข้าร่วมโปรแกรม จึงดำเนินการประเมินผลหลังการทดลองทันที

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลส่วนบุคคลวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างสองกลุ่ม โดยใช้สถิติ Fisher exact probability test และ Chi-square test

เปรียบเทียบคะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่าข้อมูลมีการแจกแจงไม่ปกติ จึงใช้สถิติ The Mann-Whitney U Test และเปรียบเทียบคะแนนในกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน พบว่าคะแนนความรู้และทักษะมีการแจกแจงไม่ปกติ จึงใช้สถิติ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test ส่วนคะแนนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนมีการแจกแจงปกติ จึงใช้สถิติ Paired t-test

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นเพศหญิง กลุ่มควบคุมมีอายุเฉลี่ย 47.1 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 88.2 ตำแหน่งครูผู้ดูแลเด็ก ร้อยละ 47.1 ประสบการณ์ในการดูแลเด็กปฐมวัยเฉลี่ย 16.8 ปี ส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน ร้อยละ 58.8 กลุ่มทดลองมีอายุเฉลี่ย 48.5 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 88.2 ตำแหน่งครูผู้ดูแลเด็ก ร้อยละ 47.1 ประสบการณ์ในการดูแลเด็กปฐมวัยเฉลี่ย 16.9 ปี และส่วนใหญ่เคยได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน ร้อยละ 58.8 คุณลักษณะของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองนำมาเปรียบเทียบความคล้ายคลึงกันของข้อมูล พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติของกลุ่มตัวอย่าง ($p > .05$)

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้น และการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (n = 34)

ตัวแปรตาม	กลุ่มควบคุม (n=17)		กลุ่มทดลอง (n=17)		Mann-Whitney U	p
	M	SD	M	SD		
ความรู้						
ก่อนการทดลอง	4.88	1.76	4.35	1.84	.858	.397
หลังการทดลอง	6.29	.85	9.00	.612	1.500	.000*
การรับรู้สมรรถนะแห่งตน						
ก่อนการทดลอง	18.18	6.50	16.82	7.58	.558	.580
หลังการทดลอง	26.24	5.86	43.71	5.38	1.000	.000*
ทักษะ						
ก่อนการทดลอง	7.76	2.66	7.59	4.35	1.082	.287
หลังการทดลอง	20.71	6.62	39.35	3.04	.000	.000*

* p-value < .001

จากตารางที่ 1 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้หลังการทดลองของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลอง (M = 9.00, SD = 0.612) สูงกว่ากลุ่มควบคุม (M = 6.29, SD = 0.85) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p = .000) การรับรู้สมรรถนะแห่งตนหลังการทดลองของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลอง (M = 43.71, SD = 5.38) สูงกว่า

กลุ่มควบคุม (M = 26.24, SD = 5.86) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p = .000) และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กหลังการทดลองของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลอง (M = 39.35, SD = 3.040) สูงกว่ากลุ่มควบคุม (M = 20.71, SD = 6.62)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้น และการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลองระหว่างก่อนและหลังได้รับโปรแกรม (n = 34)

ตัวแปรตาม	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		Z	p
	M	SD	M	SD		
ความรู้	4.35	1.84	9.00	.61	-3.647	.000*
การรับรู้สมรรถนะแห่งตน	16.82	7.58	43.71	5.38	-12.195	.000*
ทักษะ	7.59	4.35	39.35	3.04	-3.627	.000*

* p-value < .001

จากตารางที่ 2 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลองหลังการทดลอง (M = 9.00, SD = 0.61) สูงกว่าก่อนทดลอง (M = 4.35, SD = 1.84) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (t = -3.647, p = .000) การรับรู้สมรรถนะแห่งตนของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลองหลังการทดลอง (M = 43.71, SD = 5.38) สูงกว่าก่อนทดลอง (M = 16.82, SD = 7.58)

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (t = -12.195, p = .000) และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลองหลังการทดลอง (M = 39.35, SD = 3.04) สูงกว่าก่อนทดลอง (M = 7.59, SD = 4.35) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (t = -3.627, p = .000)

การอภิปรายผลการวิจัย

การศึกษานี้สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรม แสดงให้เห็นว่าความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะดีขึ้นเมื่อครูผู้ดูแลเด็กได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน โดยโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตนตามแนวคิดของ Bandura¹³ ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 4 ด้าน ได้แก่ 1) การชักจูงด้วยคำพูด 2) การเรียนรู้ผ่านตัวแบบหรือประสบการณ์ 3) การกระทำที่ประสบความสำเร็จด้วยตนเอง และ 4) การกระตุ้นทางอารมณ์ความรู้ในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานที่เพิ่มขึ้น น่าจะเป็นผลจากการบรรยายเนื้อหาสำคัญ อาทิ ความสำคัญของการบาดเจ็บในเด็ก สาเหตุ ผลกระทบหลักการและขั้นตอนในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน ทั้งนี้มีการสาธิตจากผู้สอนซึ่งเป็นตัวแบบที่มีชีวิต และสื่อวีดิทัศน์กับคู่มือซึ่งเป็นตัวแบบสัญลักษณ์โดยเนื้อหาอ้างอิงจากแนวทางปฏิบัติที่เป็นมาตรฐาน^{16,19} และปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง การเรียนรู้ผ่านตัวแบบช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจขั้นตอนและจดจำพฤติกรรมที่ถูกต้อง รวมถึงการเรียนรู้ผ่านตัวแบบหรือประสบการณ์ของผู้อื่นที่ประสบความสำเร็จ ยังช่วยสร้างแรงจูงใจในการทำพฤติกรรมคล้ายคลึงกับตัวแบบ¹³

ส่วนการรับรู้สมรรถนะแห่งตนและทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานที่เพิ่มขึ้น น่าจะเป็นผลจากการฝึกฝนทักษะซ้ำ ๆ โดยแบ่งกลุ่มย่อยกลุ่มละ 8-9 คน ฝึกทักษะในฐานการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและฐานการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน มีการสาธิตย้อนกลับและให้ข้อมูลย้อนกลับโดยตรงจากผู้สอนทันที ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดการเรียนรู้ทักษะได้อย่างแม่นยำ แม้การปฐมพยาบาลเด็กและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานจะเป็นทักษะใหม่และมีความซับซ้อน แต่เมื่อฝึกฝนจนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง ถือเป็นประสบการณ์ความสำเร็จส่วนบุคคล ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง¹⁴ และสามารถแสดงออกทางทักษะปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังได้รับการกระตุ้นทางอารมณ์เชิงบวกจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การให้กำลังใจจากผู้สอน

และการชื่นชมความสำเร็จในกลุ่ม ที่ช่วยลดความวิตกกังวลและสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ส่งผลให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ นำไปสู่การเพิ่มการรับรู้สมรรถนะแห่งตนและความเชื่อมั่นในการปฏิบัติจริง ในทางตรงกันข้าม กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนในรูปแบบปกติ เป็นการบรรยายร่วมกับสาธิตโดยไม่มีการฝึกปฏิบัติจริง พบว่ามีคะแนนทุกด้านต่ำกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ ที่พบว่าการเรียนรู้ผ่านการบรรยายสื่อวีดิทัศน์ การฝึกกับหุ่นในสถานการณ์จำลอง การให้คำแนะนำรายบุคคล และการสาธิตย้อนกลับ ร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับ ส่งผลคะแนนความรู้ ความมั่นใจ และทักษะในการปฐมพยาบาลของครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มทดลองสูงกว่าควบคุม²⁰ ซึ่งคล้ายกับการศึกษาผลของการอบรมด้วยวิธีบรรยายความรู้ รับชมวีดิทัศน์ สาธิตและฝึกปฏิบัติกลุ่มย่อย สาธิตย้อนกลับ และให้ข้อมูลย้อนกลับ ทำให้ความรู้และทักษะในการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานของครูโรงเรียนประถมศึกษาในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม⁹ และทำให้การรับรู้สมรรถนะแห่งตนและทักษะการปฐมพยาบาลเบื้องต้นในกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรม¹²

2. ครูผู้ดูแลเด็กกลุ่มที่ได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยตัวแปรตามที่เพิ่มขึ้นเป็นจากการที่ครูผู้ดูแลเด็กได้รับโปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน ซึ่งสามารถอภิปรายได้จากผลการอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยที่ 1 สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าโปรแกรมอบรมทั้งทฤษฎีและลงมือปฏิบัติจริงผ่านสถานการณ์จำลอง ช่วยเพิ่มความรู้และทักษะในการปฐมพยาบาลเบื้องต้น²¹ รวมทั้งช่วยเสริมทักษะในการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน⁹ นอกจากนี้การอบรมโดยเน้นการลงมือฝึกปฏิบัติจริงและการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เป็นสิ่งสำคัญในการเพิ่มการรับรู้สมรรถนะแห่งตนหรือความเชื่อมั่นในตนเองในการปฏิบัติการปฐมพยาบาลเบื้องต้น¹² และการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐาน^{5,8,22,23} ดังนั้น จึงควรส่งเสริมให้ครูผู้ดูแลเด็กได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะผ่านสถานการณ์จำลอง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการรับรู้ความสามารถจากการกระทำที่ประสบความสำเร็จด้วยตนเอง และสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

อย่างมีประสิทธิภาพ²⁴ อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีข้อจำกัดด้านระยะเวลาและการติดตามผลตัวแปรตามต่อเนื่อง ซึ่งอาจทำให้คะแนนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะลดลงเมื่อเวลาผ่านไป สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่พบว่าความรู้ด้านการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานมีแนวโน้มลดลงภายใน 6 เดือนหลังการอบรม²⁵

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมส่งเสริมสมรรถนะแห่งตน สามารถช่วยเพิ่มพูนความรู้ การรับรู้สมรรถนะแห่งตน และทักษะในการปฐมพยาบาลเด็กเบื้องต้นและการช่วยชีวิตขั้นพื้นฐานให้กับครูผู้ดูแลเด็ก ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมการนำโปรแกรมไปปรับใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาความรู้ สมรรถนะแห่งตนและทักษะดังกล่าวในครูผู้ดูแลเด็ก ครูระดับชั้นอื่น ๆ หรือผู้ปกครองต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรพัฒนาโปรแกรมโดยการประยุกต์ใช้อุปกรณ์ความจริงเสมือน (Virtual reality) เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้จากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

2) ควรติดตามประเมินผลการวิจัยต่อเนื่องเป็นระยะทุก 3-6 เดือน เพื่อนำผลการศึกษามาปรับใช้ในการพัฒนาโปรแกรมอย่างยั่งยืน

3) ควรพัฒนาโปรแกรมเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยกลุ่มเป้าหมายอื่น เช่น ผู้ปกครอง ครูระดับชั้นอื่น และครูผู้ดูแลเด็กนอกเขตเมือง เพื่อพัฒนาโปรแกรมให้สามารถใช้งานได้ครอบคลุมมากขึ้น

References

1. Ministry of Public Health. Situation of dead from injury in Thailand's child. Nonthaburi: Ministry of Public Health; 2022. (in Thai)
2. Intraratsamee J. Incidence of accidents in child care centers of the local government organizations in the upper northeast of Thailand. Health Development Quarterly Khon Kaen University. 2021;9(4):427-38. (in Thai)
3. Chivanon N. Accidents in children: situation and prevention. The Journal of Faculty of Nursing Burapha University. 2016;24(3):1-12. (in Thai)
4. Duangpratoom N, Chusakand T, & Prachaiboon T. The effects of the resuscitation training program on knowledge, attitude and resuscitation skills among village health volunteers in Pathum Thani province. Journal of Public Health and Health Sciences. 2022;5(3):51-67. (in Thai)
5. Sasang N, Chusak T, & Samee A. Effect of the resuscitation training program on knowledge and skills and perceived self-efficacy of resuscitation village health volunteers in Khlong Chik subdistrict, Bang Pra in district, Phra Nakhon Si Ayutthaya province. Journal of The Royal Thai Army Nurses. 2020;21(3): 283-93. (in Thai)
6. Rattanakamonkarn C, Samantarath P, Chawsarn O, Posri S, Buala O, Nateetanasombat K, et al. The effects of the program promoting self-efficacy for school age children on knowledge and skills related to first aid and basic life support. Journal of Health Sciences and Wellness. 2023;27(1):135-46. (in Thai)
7. Thongpo P, & Udomchaiku K. Effects of a cardiopulmonary resuscitation training program on knowledge, perceived self-efficacy in cardiopulmonary resuscitation, and chest compression performance among nursing students. Nursing Research and Innovation Journal. 2020;26(1):107-21. (in Thai)
8. Tupamongkol S, & Ua-kit N. The effect of coaching program on basic cardiopulmonary life support practice in mothers of congenital heart disease children. Journal of Nursing Science Chulalongkorn University. 2015; 27(1):49-59. (in Thai)

9. Phraibueng D, Sriklo M, & Youjaiyen M. The effectiveness of basic life support training program for knowledge and skills of primary school teachers: A quasi-experimental study. *The Pacific Rim International Journal of Nursing Research*. 2024;28(2):240–51. (in Thai)
10. Abdella NHA, Abu-Elenen NRM, Elkazaz RH, & Moussa MMM. Intervention program for the kindergarten teachers about pediatrics first aids. *American Journal of Research Communication*. 2015;3(5):178–94.
11. Amoura SB, & Manal AA. Effectiveness of first-aid and basic life support intervention program on school health advisors. *Journal of Health, Medicine and Nursing*. 2016;24(1):136–44.
12. Moonsan S, Kalampakorn S, & Sillabut J. Effects of self-efficacy enhancement program on home accident prevention and first aid skills for early childhood caregivers. *Thai Red Cross Nursing Journal*. 2020;13(2):271–87. (in Thai)
13. Bandura A. *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: Freeman; 1997.
14. Iamsupasit S. *Theories and techniques in behavior modification*. 9thed. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House; 2019. (in Thai)
15. Rattanakamonkarn C, Samantarath P, Chawsarn O, Posri S, Buala O, Nateetanasombat K, et al. The effects of the program promoting self-efficacy for school age children on knowledge and skills related to first aid and basic life support. *Journal of Health Sciences and Wellness*. 2023;27(1):135–46. (in Thai)
16. Topjian AA, Raymond TT, Atkins D, Chan M, Duff JP, Joyner BL, et al. Part 4: Pediatric basic and advanced life support. *Circulation*. 2020; 142(Suppl 2):S469–S523.
17. Burns N, & Grove SK. *The practice of nursing research: appraisal, synthesis, and generation of evidence*. 6thed. St. Louis, MO: Saunders Elsevier; 2009.
18. Lynn MR. Determination and quantification of content validity. *Nursing Research*. 1986;35(6): 382–5.
19. Thai Red Cross Society, & National Institute for Emergency Medicine. *Emergency first aid and basic CPR*. Bangkok: New Thammasat Press (Thailand) Co.; 2020. (in Thai)
20. Lee J, & Oh WO. Effects of a first aid coaching program on first aid knowledge, confidence, and performance of child care teachers. *Child Health Nursing Research*. 2018;24(3): 310–8.
21. Neyişci N. Emergency response competencies strengthened by sustainable education: first aid training program for teachers. *Sustainability*. 2024;16(18):8166.
22. Jorge-Soto C, Abilleira-González M, Otero-Agra M, Barcala-Furelos R, Abelairas-Gómez C, Szarpak Ł, et al. Schoolteachers as candidates to be basic life support trainers: A simulation trial. *Cardiology Journal*. 2019; 26(5):536–42.
23. Rovisco ML, Pais-Ribeiro JL, Martins C, Monteiro C, & Almeida M. Assessment of knowledge and self-efficacy before and after teaching basic life support to schoolchildren. *Revista Paulista de Pediatria*. 2021;39:e2019143.
24. Ilha AG, Cogo SB, Ramos TK, Andolhe R, Badke MR, & Colussi G. Educational actions on first aid for early childhood education teachers: a quasi-experimental study. *Revista da Escola de Enfermagem da Universidade de São Paulo*. 2021;55:e20210025.
25. Monteiro MLRBP, Ferraz AIB, & Rodrigues FMP. Assessment of knowledge and self-efficacy before and after teaching basic life support to school age children. *Revista Paulista de Pediatria*. 2021;39:e2019143.